

Arrest

nr. 237 097 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van bij advocaat F. LANDUYT
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 januari 2020 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 9 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig derde verzoek

om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk problemen met de taliban en de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan.

Op 28 december 2015 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaarde geïsoleerd te worden door de taliban en achtte de algemene situatie in zijn regio van herkomst onveilig. Het Commissariaat-generaal nam op 22 mei 2017 echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof werd gehecht aan verzoekers asielrelaas. Op 22 januari 2018 weigerde ook de Raad, bij arrest met nummer 198 265, hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad bevestigde dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen.

Op 16 januari 2018 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in waarin hij opnieuw verwijst naar de problemen met de taliban die hij heeft gekend in Afghanistan en die zijn terugkeer verhinderen, evenals naar de algemene veiligheidssituatie in het land. De commissaris-generaal verklaart op 16 mei 2018 voormeld verzoek niet-ontvankelijk om reden dat verzoeker geen nieuwe inhoudelijke elementen aanvoerde. Het door verzoeker ingediende beroep werd door de Raad op 13 december 2018 verworpen bij arrest met nummer 213 949.

Op 20 september 2019 diende verzoeker huidig, derde, verzoek om internationale bescherming in. Hij herhaalt zijn problemen zoals hij die uiteenzette in zijn vorige verzoeken om internationale bescherming en hij verwijst naar de slechte veiligheidssituatie in Afghanistan. Verzoeker bezorgt het telefoonnummer van een vriend in Frankrijk die zijn problemen in België kan bevestigen en legt een kopie van een e-mail neer die opgesteld werd door zijn overste bij A.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken

vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming bij voormelde arresten van de Raad werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst, persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

4.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1.1. Het weze benadrukt dat ingevolge de voormelde arresten van de Raad de beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen die hij zou hebben gekend met de taliban, vaststaat. Het middel is dan ook onontvankelijk in de mate dat het betrekking heeft op de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming. Immers, gelet op het feit dat de door verzoeker ingediende beroepen ertegen werden verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd. Er staan geen beroepsmogelijkheden tegen die eerdere beslissingen van de commissaris-generaal meer open. Verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als vorm van beroep tegen de beslissingen in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming, die definitief zijn geworden.

De Raad wijst er vervolgens op dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van de verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat de bijkomende verklaringen van verzoeker de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven niet vermogen om te buigen.

Door, na een theoretische uiteenzetting te hebben gegeven, wederom een betoog te voeren over onder meer zijn ontvoering en gevangenhouding, en zijn eerdere verklaringen te herhalen, slaagt verzoeker er derhalve in casu niet in om de vastgestelde ongeloofwaardigheid, die zoals hoger uiteengezet een definitief karakter heeft verworven, te weerleggen.

4.1.2. Verder spitst verzoeker zijn betoog toe op de door hem in het kader van huidig volgend verzoek neergelegde e-mail. Hij betoogt dat zijn Spaanse vriend A. die ook voor A. werkt en momenteel in Spanje is, de boodschap doorstuurde van zijn Afghaanse baas bij A., zijnde H. H. en dat indien de commissaris-generaal twijfelt aan de echtheid, dit vrij gemakkelijk te verifiëren is door een e-mail naar het adres te sturen. De commissaris-generaal heeft, zo gaat verzoeker verder, die kans echter laten voorbijgaan. Evenmin heeft hij verzoeker gevraagd om een digitale versie te sturen of de e-mail naar het Commissariaat-generaal te verzenden.

De Raad wijst er in dit kader vooreerst op dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft hierbij een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden in zijn verwijten aan het adres van het Commissariaat-generaal.

Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker slechts een beperkte lezing geeft van de betreffende motieven van de bestreden beslissing en dat hij voorbijgaat aan de pertinente uiteenzetting die hij niet aan het wankelen brengt: "De e-mail van uw overste die u neerlegt kan de eerdere appreciatie van het CGVS bovendien niet wijzigen. Uw werkzaamheden voor een buitenlandse organisatie werd immers nooit betwijfeld. Er werd evenwel vastgesteld dat uw vervolging door de taliban hierdoor niet geloofwaardig was. Deze vaststelling werd overigens meermaals bevestigd door de RvV. Dat u heden louter een document neerlegt dat uw werkzaamheden voor een buitenlandse organisatie bevestigt doet dan ook geen afbreuk aan voorgaande beslissingen. (...) De telefoonnummer die u toevoegt van een vriend kan uw verklaringen eveneens niet staven. Een willekeurig persoon, zonder aangetoonde band met uw voormalige werkgevers of met enige aangetoonde kennis van de vervolging die u gekend zou hebben in Afghanistan kan uw verklaringen dan ook onmogelijk staven."

4.1.3. Verzoeker komt in wezen niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen of het aanbrengen van elementen die hiervan in het verlengde liggen, hetgeen niets wijzigt en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

4.2. Verder meent verzoeker dat hem ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Hij verwijst naar de 'UNHCR Guidelines' van 6 augustus 2013 waaruit hij afleidt dat er duidelijk een algemeen probleem is in Afghanistan dat recht geeft op subsidiaire bescherming en hij ook door zijn persoonlijke situatie gevaar loopt.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal na een grondige analyse van de beschikbare informatie en een uitvoerige motivering met verwijzing naar zijn vaststellingen tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul, alwaar verzoeker verklaart van afkomstig te zijn, actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Tevens stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld.

Verzoeker ontwikkelt onder verwijzing naar de 'UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 – minder recent bronnenmateriaal dan waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing – slechts een algemeen betoog waarin hij stelt dat het duidelijk is dat er een algemeen probleem is in Afghanistan dat recht geeft op subsidiaire bescherming en hij verwijst naar zijn risicoprofiel waarmee de commissaris-generaal naar zijn mening geenszins rekening gehouden heeft.

Verzoeker, met wiens persoonlijke, individuele situatie in weerwil van zijn huidige verzuchtingen wel degelijk werd rekening gehouden en die zijn beweerde risicoprofiel niet aannemelijk maakt, slaagt er evenwel niet in dwingende argumenten of concrete gegevens aan te brengen die een ander licht werpen op de onderbouwde appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing. De pertinente motieven van de bestreden beslissing ter zake worden dan ook niet ontkracht. De loutere algemene verwijzing naar zijn profiel en voormelde 'UNHCR Guidelines' zijn ook geenszins van aard om de concrete motieven uit de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers persoonlijke situatie en regio van herkomst in een ander daglicht te plaatsen. Een dergelijke algemene verwijzing volstaat allerm minst om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoeker laat dan ook na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe, gezien ook de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke. Evenmin beschikt de Raad over elementen die er op wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Kortom, verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In haar pleitnota van 9 juni 2020 geeft de verzoekende partij aan haar standpunt zoals verwoord in haar beroepsakte te herhalen, alsook dat zij naar aanleiding van de bemerkingen in de beschikking van 5 juni 2020 twee punten wenst te verduidelijken.

In een eerste punt verwijst de verzoekende partij naar een e-mail waarover zij uiteenzet dat zij deze voorlegde als nieuw stuk, en deze haar werd doorgestuurd door haar Spaanse vriend A. die ook voor A. werkt en momenteel in Spanje is. De verzoekende partij zet verder uiteen dat hij de boodschap doorstuurde van de Afghaanse baas bij A., zijnde H. H., en geeft hierbij aan dat indien het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen twijfelt aan de echtheid, dit naar haar mening vrij gemakkelijk te verifiëren is: *"Door een e-mail naar het adres te sturen, kan men bijkomende info vragen of de echtheid controleren. Dit deed men niet. Men vergenoegt zich door te stellen dat een doorgestuurde digitale e-mail veel moeilijker te vervalsen is, dan een uitgeprinte. Dit is op zich wel mogelijk, maar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft de kans om dit daadwerkelijk te checken laten verloren gaan. Meer nog, men heeft mijn verzoeker nooit gevraagd om een digitale kopij te sturen of te vragen dat de e-mail naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zou gemaild worden."*, zo stelt zij in haar pleitnota. De verzoekende partij besluit op dit punt dat waar men stelt dat daardoor niet bewezen is dat zij problemen had met de taliban, nochtans alle rapporten aangeven dat juist deze profielen het doelwit zijn, waarna zij uit een rapport *"Afghanistan 2020 Crime & Safety Report"* citeert.

Vervolgens wordt door de verzoekende partij in haar pleitnota een tweede punt geformuleerd: *"Ten onrechte stelt de Beschikking dat uit et geen elementen worden aangehaald dat mijn verzoeker gevaar loopt bij terugkeer naar zijn land voor zijn leven of fysieke integriteit. Nochtans verwijst hij naar het verslag van het UNHCR en legt hij voor dat hij door zij profiel gevaar loopt. Dit wordt nogmaals bevestigd door een recent rapport"* waarna zij opnieuw citeert.

3.2. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat waar de verzoekende partij in haar pleitnota aangeeft twee punten te verduidelijken, zij in wezen bepaalde argumenten uit haar verzoekschrift herneemt

waarna zij deze poogt kracht bij te zetten door bij elk van deze punten te citeren uit een algemeen rapport. Hiermee slaagt zij er evenwel niet in de desbetreffende concrete vaststellingen in de bestreden beslissing en in de beschikking van 5 juni 2020 in een ander daglicht te plaatsen.

Waar zij haar betoog over de voorgelegde e-mail herhaalt, geeft zij geen concrete repliek op het in de in de beschikking van 5 juni 2020 gestelde hieromtrent:

“4.1.2. Verder spitst verzoeker zijn betoog toe op de door hem in het kader van huidig volgend verzoek neergelegde e-mail. Hij betoogt dat zijn Spaanse vriend A. die ook voor A. werkt en momenteel in Spanje is, de boodschap doorstuurde van zijn Afghaanse baas bij A., zijnde H. H. en dat indien de commissaris-generaal twijfelt aan de echtheid, dit vrij gemakkelijk te verifiëren is door een e-mail naar het adres te sturen. De commissaris-generaal heeft, zo gaat verzoeker verder, die kans echter laten voorbijgaan. Evenmin heeft hij verzoeker gevraagd om een digitale versie te sturen of de e-mail naar het Commissariaat-generaal te verzenden.

De Raad wijst er in dit kader vooreerst op dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft hierbij een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden in zijn verwijten aan het adres van het Commissariaat-generaal.

Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker slechts een beperkte lezing geeft van de betreffende motieven van de bestreden beslissing en dat hij voorbijgaat aan de pertinente uiteenzetting die hij niet aan het wankelen brengt: “De e-mail van uw overste die u neerlegt kan de eerdere appreciatie van het CGVS bovendien niet wijzigen. Uw werkzaamheden voor een buitenlandse organisatie werd immers nooit betwijfeld. Er werd evenwel vastgesteld dat uw vervolging door de taliban hierdoor niet geloofwaardig was. Deze vaststelling werd overigens meermaals bevestigd door de RvV. Dat u heden louter een document neerlegt dat uw werkzaamheden voor een buitenlandse organisatie bevestigt doet dan ook geen afbreuk aan voorgaande beslissingen. (...) De telefoonnummer die u toevoegt van een vriend kan uw verklaringen eveneens niet staven. Een willekeurig persoon, zonder aangetoonde band met uw voormalige werkgevers of met enige aangetoonde kennis van de vervolging die u gekend zou hebben in Afghanistan kan uw verklaringen dan ook onmogelijk staven.”

Eenzelfde vaststelling dringt zich op wat betreft het betoog van de verzoekende partij houdende haar mening dat de beschikking ten onrechte stelt: “dat uit et geen elementen worden aangehaald dat mijn verzoeker gevaar loopt bij terugkeer naar zijn land voor zijn leven of fysieke integriteit”, waarna zij aangeeft dat zij nochtans verwijst naar het UNHCR-verslag en zij voorlegt dat zij door haar profiel gevaar loopt. Omtrent het profiel van de verzoekende partij en de verwijzing naar voormeld rapport, staat in de beschikking van 5 juni 2020 het hierna volgende te lezen waaruit blijkt dat met deze elementen rekening werd gehouden, evenals om welke redenen deze niet werden aanvaard:

“Verzoeker, met wiens persoonlijke, individuele situatie in weerwil van zijn huidige verzuchtingen wel degelijk werd rekening gehouden en die zijn beweerde risicoprofiel niet aannemelijk maakt, slaagt er evenwel niet in dwingende argumenten of concrete gegevens aan te brengen die een ander licht werpen op de onderbouwde appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing. De pertinente motieven van de bestreden beslissing ter zake worden dan ook niet ontkracht. De loutere algemene verwijzing naar zijn profiel en voormelde ‘UNHCR Guidelines’ zijn ook geenszins van aard om de concrete motieven uit de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers persoonlijke situatie en regio van herkomst in een ander daglicht te plaatsen. Een dergelijke algemene verwijzing volstaat allerm minst om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoeker laat dan ook na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe, gezien ook de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke. Evenmin beschikt de Raad over elementen die er op wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar pleitnota slechts verwijst naar elementen die zij reeds in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht en waarop middels voormelde beschikking werd geantwoord. Door in de pleitnota globaal aan te geven dat zij haar standpunt zoals verwoord in haar beroepsakte herhaalt, of door elementen uit het verzoekschrift te herhalen of, naar eigen zeggen, te verduidelijken, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Zij slaagt er evenmin in hierop een ander licht te laten schijnen door in haar pleitnota haar betoog telkens uit te breiden met een citaat uit een algemeen rapport. De verzoekende partij voert hierbij immers opnieuw aan dat geen rekening zou zijn gehouden met haar profiel terwijl uit de beschikking van 5 juni 2020 het tegendeel blijkt. Door na een loutere (summiere) herhaling van de argumentatie uit het verzoekschrift te citeren uit een, wederom algemeen, rapport, slaagt de verzoekende partij er dan ook niet in voormelde vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten. Hierbij kan worden geduid dat in voormelde beschikking niet enkel rekening wordt gehouden met de persoonlijke en individuele situatie van de verzoekende partij en dat wordt vastgesteld dat zij haar beweerde risicoprofiel niet aannemelijk maakt, doch tevens wordt gesteld dat: *“De loutere algemene verwijzing naar zijn profiel en voormelde ‘UNHCR Guidelines’ zijn ook geenszins van aard om de concrete motieven uit de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers persoonlijke situatie en regio van herkomst in een ander daglicht te plaatsen. Een dergelijke algemene verwijzing volstaat allerminst om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoeker laat dan ook na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe, gezien ook de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke. Evenmin beschikt de Raad over elementen die er op wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”* Door opnieuw slechts te verwijzen naar een algemeen rapport slaagt de verzoekende partij er dan ook niet in het voorgaande in een ander daglicht te stellen. Integendeel, wederom kan worden gesteld dat een dergelijke algemene verwijzing niet volstaat om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

De Raad stelt vast dat de door de verzoekende partij per pleitnota van 9 juni 2020 aangebrachte argumenten geenszins van aard zijn om afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen eerder in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming in de beschikking van 5 juni 2020 en in de bestreden beslissing werd vastgesteld.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

5. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS